

En realitat volia ser jugador de Beisbol

Toni Roca

(Volia, en realitat, dedicar la seva vida al beisbol i en la línia, probable, d'un Joe di Maggio qualsevol).

Deia Gene Kelly, però mai ho podem esbrinar amb precisió i exactitud més enllà de qualsevol dubte raonable — l'ombra d'un dubte, afirmà categòric aquell anglès increïble anomenat Alfred Hitchcock— com si fos d'un sentit perfecte de la qüestió, que la seva vocació vertadera, la passió que bullia al seu interior privat i a l'hora incompartible/intransferible, era arribat malgrat totes les possibilitats adverses trobades al llarg de la vida, a ser —ser i assolir— un clar, lluminós jugador de beisbol. Una vocació que proclamaria a tots els vents alternatius de la història la qualitat d'unes essències rigorosament esportives. ¿Un heroi frustrat del futbol americà? L'interrogant, clar i obert s'aixeca amb flexibilitat i puresa. Canvi o metamorfosi del joc de la pilota per un ball i una dansa, per una escenografia i una *misse en scene* ple de coloraines mil esdevingudes espectacle entre el vertigen possible del carrer 42 "on Broadway"/Beverly Hills a l'espectacular, sempre enfollida ciutat de Los Angeles.

Aleshores, llarg i prim, alt i estable, amb un ample somriure que anava d'avui a demà, el seu cos, tot el seu cos, podria bellugar-se per la geografia sempre mítica del Yankee Stadium, ubicat, ja ho sabeu tots vosaltres (i ho sabeu de veritat, de tota la vida), als afores de New York City, camí de

l'aeroport John Fitzgerald Kennedy, quan les llums de la gran ciutat s'esvaeixen sota un horitzó crepuscular d'estrelles que només i en exclusiva esdevenen absolutament magnètiques. La vida sempre/sempre, ens dóna sorpreses rera sorpreses. Gene Kelly també.

Però la vida, aquesta vida, que també és convergent, unilateral i polifacètica, que sovint es presenta davant tots nosaltres amb les urpes de la crueltat, li presentà de sobte (¿o tal vegada no fou de sobte?) el cartell majoritàriament encisador de la Metro Goldwin Mayer. I aquells somnis de noi d'Indiana (malgrat que ignoro si de debò va néixer a l'estat d'Indiana), que volia ser heroi del beisbol, es transformà de dalt a baix en estel de clam i soroll, de somriures i llàgrimes, de crits i murmurs. ¿Mirall trencat? ¿trencadissa de tot allò que envolta la infància d'aquell noiet d'Indiana? La resposta, una vegada més i ara mateix és gairebé tan dubtosa com el sexe imprecís de, per exemple, June Allyson, aquella actriu, ¿recordau? que sempre plorava. I l'home del beisbol frustrat ballà l'amor i el temps de l'amor amb la Cyd Charisse, la Vera Ellen, l'Ann Miller, la Judy Garland, la Rita Hayworth. O amb la sempre adorable, deliciosa Debbie Reynolds, especialment quan cantava allò de *Good morning, good morning, good morning...*

Temps era temps i, altra volta, ens trobam molt a prop de la mort. De la nostra mort.

CANTANDO BAJO LA LLUVIA